

denne sin Ret (§ 15), er, da Kommissionæren har handlet for Kommittentens Regning, ganske selvfølgelig, men man har dog ment at burde udtale den for i Loven at have en Opregning af de vigtigste af de Krav, for hvilke Kommissionæren har Panteret i Kommissionsgodset efter § 31 og følgende Paragrafer. At Kommittenten i Almindelighed — i Mangel af modstaaende Sædvane eller Aftale — er pligtig til forud at sætte Kommissionæren i Stand til at opfylde sine Forpligtelser mod Tredjemand, f. Eks. ved at sende ham den Vare, der skal leveres Tredjemand, eller Penge til at betale en for Kommittentens Regning indkøbt Ting, har man anset det uforment at udtrykke det i Loven.

Ligesom Kreditgivning fra Salgskommissionærens Side (§ 19) er Forskudsgivelse fra Indkøbskommissionærens Side til Sælgeren uden Kommittentens Tilladelse en vilkaarlig Handling, som Kommissionæren selv maa bære Risikoen for. Det bestemmes derfor i § 30, 2det Stykke, i Lighed med den tyske Handelslov § 393, 1ste Stykke og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 429, at Kommittenten kun er pligtig at dække saadanne Forskud, forsaavidt Sælgerens Forpligtelse ifølge Aftalen opfyldes. Er Forskuddet givet med Kommittentens Samtykke eller i Overensstemmelse med gældende Sædvane, har Kommissionæren efter § 29, 1ste Punktum Ret til Godtgørelse, selv om Sælgeren misligholder sin Leveringspligt.

§ 31.

Der tillægges almindeligt Kommissionæren Panteret eller Tilbageholdelsesret i Kommissionsgodset for visse Fordringer, se saaledes f. Eks. den tyske Handelslov § 397 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 434. Ifølge en forlængst her i Landet anerkendt Sædvane har Handelskommissionæren Pant i det ham til Salg tilsendte Konsignationsgods saavel for de Krav, som han har paa Kommittenten i Anledning af Hvervet, som for visse andre Krav paa Kommittenten. Denne Regel har man anset det for naturligt at

udvide til ogsaa at gælde civil Kommission, dog kun forsaavidt angaar Fordringer i Anledning af Hvervet. Da Handelskommissionæren som nævnt, se herom nærmere ved § 32, ogsaa har Panteret for visse andre Fordringer, vil det særligt være ved civil Kommission, at det vil være af Betydning at faa afgjort, om flere Salg skulle anses for skete i Henhold til ét og samme Hverv, eller om det maa antages, at der foreligger en Række forskellige Hverv. Spørgsmaalet vil ofte kunne være vanskeligt at løse; man har ment, at det maa være overladt til Domstolens frie Afgørelse efter de med hvert enkelt Tilfælde forbundne Omstændigheder.

I § 31 bestemmes, at Salgskommissionæren har Panteret i det ham til Salg tilstillede Gods for Forskud, som han har givet Kommittenten paa Købesummen, og for Krav, som han isøvrigt har paa Kommittenten i Anledning af Hvervet. For alle saadanne Krav haves Panteretten, altsaa ikke blot for Krav paa Provision eller paa Dækning af de Kommittenten af Kommissionæren ydede Forskud samt Krav i Medfør af §§ 29 og 30, men ogsaa for Krav af mere ekstraordinær Art, f. Eks. Erstatningskrav i Anledning af, at Kreaturer, der ere sendte Kommissionæren til Salg, have udbredt smitsom Sygdom blandt Kommissionærens Besætning.

Som almindelig Forudsætning for Panteretten er i Overensstemmelse med gældende Ret opstillet, at Kommissionæren eller nogen paa hans Vegne er i Besiddelse af Godset. At nævne Eksempler paa Besiddelsesforhold gennem en anden, f. Eks. Ihændehevelse af saadant Oplagsbevis paa Godset, som omhandles i Lov af 23. Februar 1866 og Lov Nr. 34 af 30. Marts 1894, er anset uforment. Det er naturligt og stemmende med hidtil gældende Retsopfattelse og fremmede Retsforfatninger, at den omhandlede Panteret ligeledes maa tilkomme Kommissionæren, selv om selve Varen endnu ikke er kommen til ham, naar han dog er i Besiddelse af Konnossement eller Fragtbrev af saadan Beskaffenhed, at Afsenderen ikke uden at forevise det kan raade over Godset, jfr. Købelovens § 16. Disse Tilfælde har det